

Hoàng Yến

BÃO GIÔNG

Bố tôi là một cựu sĩ quan Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà. Với cấp bậc Trung Tá, Ông đi tù 10 năm, tận miền Bắc. Trong gia đình, em trai tôi học Y khoa. Em gái tôi vào ngành Sư Phạm. Em trai kế nữa muốn thi vào Học Viện Quốc Gia Hành Chánh. Các em nhỏ không tính, vì chúng chưa biết định hướng tương lai. Duy chỉ mình tôi nối nghiệp Bố. Tôi cũng là quân nhân. Nhờ địa vị Bố tôi, tôi được biệt đãi trong đơn vị mình. 30 tháng 4 năm 1975 tôi vừa tròn 25 tuổi. Tuổi mơn mớn đào tơ của một cô gái thị thành.

Tuổi dạt dào nhựa sống. Lúc đó, tôi vẫn chưa biết yêu ai. Mỗi lần Bố hỏi :

- Sao? Đưa anh ta về gặp Bố đi chứ? Con gái lớn rồi!

Tôi ngoe nguẩy:

- Con chưa tìm được người nào giống như Bố.

Bố tôi phì cười:

_ Giống như Bố là giống làm sao?

Tôi bắt đầu tả người trai trong mộng của tôi:

- Cao trên 1mét 7. Da trắng. Đẹp hiên ngang.

Bố tôi cốc đầu tôi và nói:

- Thôi được. Bố chờ.

Là trưởng nữ , tôi rất được Bố thương. Tôi cũng rất thương Bố. Hình ảnh Bố

trong bộ đồ nhà binh. Dáng thẳng oai phong làm tôi ao ước mãi Người yêu tôi sau này phải giống Bố tôi về ngoại hình, về phong cách, về tình thương. Nhưng bầu trời phía trước được tôi nhìn qua lăng kính màu hồng ấy đã nổi bão giông. Nước mắt. Bố tôi đi tù. Cứ ba tháng một lần tôi thay Mẹ ra Bắc thăm Bố. Đúng 49 lần thăm thì Bố tôi " được tha". Về đến nhà, việc đầu tiên là Bố tôi mang hết mấy quyển Album gia đình ra Bố chọn một tấm ảnh chân dung của ông trong bộ quân phục. Bố nói:

-Bố thích tấm ảnh này. Bố chụp khi con vừa lên 3 tuổi đấy...

Hai tuần sau Bố tôi mất khi Ông chưa đến tuổi 60. Kiếp người thật mong manh quá! Mẹ tôi như người mất trí. Các anh chị em tôi rất đổi bàng hoàng. Đau đớn. Hụt hẫng. Căm phẫn tột cùng nơi đã làm cạn nguồn sinh lực Bố tôi. Cả gia đình ngồi lại. Mẹ tôi quyết định đem hết của tiền còn lại, cho ba trong số bảy chị em chúng tôi vượt biên.

Mẹ tôi nói:

-Cả gia đình mình đánh đu với phần số đây

Em trai tôi nói vui một cách vô tư:

- Mẹ đừng lo. Con nghe các bạn con hay nói như vậy: Một là má nuôi con. Hai là con nuôi cá. Ba là con nuôi má. Thôi cứ vậy mà đi. Cả nhà cười vui vẻ y như sắp đi ăn tiệc không bằng. Chẳng có gì là căng thẳng cả.

Một năm sau

Em trai tôi được bà cô bảo lãnh vào Úc. Em gái kế đi Pháp. Còn tôi đi Mỹ. Sáu tháng đầu tôi làm " người tàn tật". Điếc: vì không nghe rõ được tiếng nói của người bản xứ. Què: vì không biết lái xe. Câm: vì hể mở miệng ra sợ nói tiếng Mỹ " ngọng" bị cười. Cho đến một ngày tôi gặp anh. Anh là "tuỳ viên" của Bố tôi ngày trước. Vượt biên với cả gia đình từ năm 80. Vợ anh chia tay anh trong một tình huống bất ngờ: Chị gặp lại người tình cũ thời còn

đi học. Giờ đang là thương gia giàu có. Chỉ có thể mà bỏ anh. Tôi được một bà Mỹ tốt bụng nhận làm con nuôi. Nhà bà có ba phòng do các con lập gia đình ở riêng. Trống và vắng. Anh tới lui thăm tôi thường. Đưa giúp tôi đi chợ. Dạy tôi học lái xe. Xin việc làm và nhiều sự quan tâm chăm sóc khác. Có anh tôi thấy ấm lòng. Tôi đã gần 40 tuổi. Còn anh ngoài 50. Nếu ở Việt Nam tôi được xếp vào tuổi " quá lứa, lỡ thì". Thành ra, khi anh ngỏ ý yêu tôi tôi nhận lời không chút do dự. Từ đó tôi xin phép bà má nuôi cho tôi ở riêng. Hằng ngày, anh đưa tôi đi làm. Anh cũng đi làm. Nhưng về đến nhà, anh giành làm hết mọi việc: bếp núc, giặt giũ, rửa chén, clean nhà. Tôi ái ngại thì anh dịu dàng:

- Anh sống một mình đã lâu. Đâu đó có trật tự. Em đừng làm xáo trộn chỉ cho phiền. Để anh làm hết chợ Mai một anh già chút nữa giao lại cho em. Tha hồ mà làm. Được không?

Tôi mỉm cười hạnh phúc. Nửa năm qua mau. Anh vẫn yêu thương tôi với tình yêu của người chồng cung vợ. Tôi đã biết tự lái xe đi làm. Những hôm về sớm bắt chọt, tôi bắt gặp anh ngồi trầm tư, mắt nhìn vào khoảng trời xa xăm cách vô hồn. Gặng hỏi thì anh bảo không có gì. Người sống nội tâm hay như thế. Anh vẫn cư xử ôn hoà nên tôi mau quên. Bạn bè nói tôi hạnh phúc quá. Dù anh lớn tuổi và chúng tôi không còn hy vọng sinh con. Nhưng tình yêu tôi chân thành. Tình yêu anh bao la. Nhiều điểm anh cũng phảng phất giống Bố tôi. Tôi thích!

Nếu sống ở đất Mỹ này mà gia đình vợ chồng sớm tôi đi về có nhau. Rất mực yêu thương nhau. Thuận hoà hạnh phúc mãi thì tôi nghĩ chắc không ai còn nghĩ đến thiên đàng. Biển đời mà người ta hay gọi là " biển trần khổ vui vui trời nước " ấy cũng có lúc dậy sóng ba đào bởi bão giông.

Hôm đó, tôi trở về nhà trễ hơn thường lệ. Vừa ghé chợ mua ít thức ăn. Tôi muốn đãi anh món cá hấp cuốn bánh tráng. Anh thường nói:

-Lớn tuổi rồi ăn nhiều thịt không tốt. Ăn cá, ăn rau người sẽ khoẻ hơn.

Bảy tháng sau ngày làm vợ anh, đây là lần đầu tiên tôi làm bếp. Hôm qua tôi nói với anh rằng:

-Hạnh phúc của người vợ là nhìn chồng ăn một cách ngon lành những món mình đã nấu. Hãy cho em được hạnh phúc ấy một lần.

Anh cười:

- Bộ anh nấu thì mình không hạnh phúc sao?

Tôi hả hê lòng nhưng vẫn nằn nì:

- Đừng cưng em quá em hư Phụ nữ Việt Nam là " bà nội trợ ". Không có "ông nội"!

Anh gật đầu.

Đóng cửa xe, tôi đi thẳng vào bếp. Lạ ! Đèn chõ nào cũng sáng trưng. Tôi vào phòng để computer, không có anh. Vào phòng ngủ không có anh!

Restroom mở cửa. Tôi không thấy anh đâu cả....

Tôi bày biện thức ăn ra bàn rồi ngồi chờ. 9 giờ. 10 giờ . 11 giờ. 12giờ... Tôi đứng lên.Khi lục tung hết tủ bàn tôi mới hay anh đã mang toàn bộ quần áo, đồ đạc của anh theo. Dưới gối là hai dòng thư ngắn ngủi:

Em,

Anh xin lỗi đã ra đi mà không báo cho em biết trước. Rồi em sẽ quên. Hãy tha thứ cho anh!

Tường Lân.

Tôi hốt hoảng thật sự! Vừa khóc vừa gọi tên anh. Suốt đêm đó tôi không ngủ. Hôm sau vào chỗ làm mệt ngất ngư. Một ngày, hai ngày Một đêm, hai đêm. Liên tiếp nhiều ngày nhiều đêm như vậy trôi qua. Rồi cũng qua!

Những ngày, những tháng, những năm sống như người ảo chầm hết thực sự khi tôi nhận được thư anh.

Massachusetts ngày 22 tháng 6 năm 1987.

Hồng Bích yêu thương,

Anh muốn không bao giờ viết cho em nữa Nhưng em còn nhớ 2 câu thơ của ai đó mà em nhắc anh hồi mới gặp lại nhau, khi nói về cuộc tình của anh Thao và chị Tường Loan không?

Nợ tình chưa trả cho ai,

Khối tình mang xuống tuyền đài chưa tan.

Anh bây giờ sống rất gấp. Anh quyết định viết vội cho em. Mà em hứa với anh đi. Đọc thư anh em không khóc. Hôm em nằng nặc đòi anh cho em làm bếp để đãi anh món cá hấp, anh vừa trả lời em vừa gập người nén chặt cơn đau mấy lần. Làm sao em biết được lòng anh quặn thắt cỡ nào

Em à! Người chưa đến Mỹ gọi đất Mỹ là Đất Hứa. Tưởng rằng nước Mỹ là xứ sở thần tiên. Người còn ở lại quê nhà tưởng tại Mỹ "dollar lót đàng , vàng lót ngõ". Nhiều người cho rằng nước Mỹ là nơi lắm bạc nhiều tiền, làm sao còn có cảnh cơm không lành , canh không ngọt? Làm gì có chuyện vợ chồng chia tay nhau, khi mọi tiện nghi đều dễ kiếm. Thậm chí có người còn khẳng định: Ở Mỹ không sợ bệnh. Lỡ có bệnh cũng không sợ chết . Vì y học quá tiến bộ. Đâu phải như ở Việt Nam: Nghèo - khổ - bệnh - tật - chết. Đã nghèo thì phải khổ. Đã khổ thì đau,đổ bệnh. Bệnh không tiền hay không đủ tiền chữa thì phải chịu tật hay là chết. Phải vậy không em?

Gặp lại em anh mừng lắm. Anh nhớ những ngày cận kề bên Bố. Dù cấp bậc có một khoảng cách nhất định nhưng Bố rất tốt với anh. Với kỷ luật thì Bố dùng kỷ luật thép. Nhưng với tình thương thì Bố thật khoan nhân. Vì vậy mà Bố là cấp chỉ huy được lòng mọi người yêu mến. Trong cuộc đời anh. Mẹ là người anh yêu nhất. Hôm mẹ anh mất Bố cho ngày về phép còn cho cả tiền. Thế mà khi Bố chết anh không có cơ hội viếng người Những mỹ cảm về Bố trong anh, anh đã đem mà đối xử với em như em đã thấy Tiếc một điều anh không thể sống mãi bên em.

Hồng Bích,

Anh bị chứng bệnh ung thư máu Thật tình anh không biết. Cho đến khi làm chồng em được 5 tháng 12 ngày Tại sao anh tính kỹ như vậy? Bác sĩ nói anh sống rất gấp mà! Những lúc ở bên em. Những lúc nhìn em nói cười vô tư Mắt sáng ngời hạnh phúc anh yêu quá. Muốn nói sự thật cũng không nỡ. Chờ cho em ổn định cuộc sống. Anh quyết định bỏ đi. Thà là anh bỏ đi. Đi để trốn chạy thực tại đau thương. Chắc lúc đó em nghĩ anh trở về với vợ cũ. Hay em cho anh là tên giả dối, phản bội em? Có lúc nào em nguyên rửa anh chưa? Hay em chỉ ôm đầu ngùi khóc? Anh thật có lỗi với Bố vì đã gieo vào cuộc đời con gái Bố những lụy phiền. Cho tới giờ phút này anh vẫn có thể quả quyết thừa với Bố rằng : Con còn yêu Hồng Bích lắm.

Em,

Anh có căn dặn Huy - bạn anh- làm ơn mang thư này trao tận tay em. Còn đây, nắm tro tàn của anh. Em hãy mang ra mé biển. Anh nhớ buổi chiều tháng ba , hãy còn là mùa Xuân gió lộng. Mình đi bộ trên đồi. Nhìn ra biển. Biển bát ngát màu xanh, xa tít đến tận đường chân trời. Biển buổi chiều đẹp quá, anh không quên.

Hồng Bích thương yêu,

Sự sống anh còn rất ít. Một chút nữa thôi. Anh dành hết cho em. Anh muốn giữ em đến hết cuộc đời mà không thể. Bây giờ hiểu rõ vì sao anh bỏ em đi rồi Em có còn hờn giận gì anh không? Em! Anh xin lỗi! Anh thật là không phải

Mãi mãi yêu em,

Tường Lân.

Khi tôi hiểu thì một lần nữa tôi bị bão giông xoay tít cuộc đời

Hoàng Yến

Cha Dượng

(Với lòng kính yêu và trân quý - Gởi: Cha Dượng - Người đã làm ơn cho cuộc đời của Mẹ và tôi Father's Day 2005.)

Ngày 30 tháng 4 năm 1975 tôi còn nhỏ lắm. Hơn ba tuổi thôi. Tôi loáng thoáng nhớ rằng Mẹ tôi nói Cha tôi đi học. Tôi được gởi về Bà Ngoại mỗi tháng một lần. Mỗi lần 2 ngày Thật là thích thú khi tôi được Cậu Út – em của Mẹ tôi- dẫn đi hái xoài, mận, ổi trong vườn.

Vườn nhà Ngoại tôi sum suê cây trái Ngoài ngõ vào là hai hàng cau kiểng. Những phiến đá đúc bằng xi măng được lót dọc theo lối đi Hai bên hông nhà sai oằn những cây ổi xá lị. Còn táo thì nhiều vô kể. Nhiều buổi trưa có những đám học trò vào vườn tranh nhau rung cây để nhặt táo rụng. Xa xa phía trái hông nhà những cây bưởi, cây cam, măng cầu, vú sữa, lê ki ma,... Đúng là bốn mùa hoa trái Một lần, Mẹ đánh thức tôi rất sớm, ra tới bến xe đã thấy thật đông các bà bạn của Mẹ tôi chờ sẵn tự bao giờ. Xe chạy rất lâu mạnh ai nấy ngủ. Ngủ gà ngủ gật. Rồi qua một con sông bằng mấy chiếc ghe nhỏ xíu mà về sau này tôi mới biết vùng Đồng Tháp Mười gọi đó là chiếc “tắc ráng”. Mẹ tôi dẫn tôi đi bộ một quãng đường xa Đường gồ ghề, khó bước. Đất cứng có phủ một lớp phèn trắng như muối Tôi mỏi chân, mệt, phát khóc. Mẹ tôi tay xách nách mang lại còn phải bế tôi đi một đoạn. Mẹ vỗ

về:

- Ráng đi con. Sắp đến rồi Trường Cha con kìa

Theo tay Mẹ chỉ, tôi thấy mấy dãy nhà lá giữa đồng không mông quạnh đều hiu Trường Cha tôi học sao mà nghèo quá vậy Hồi lâu tôi thấy một đoàn người mặc toàn đồ bộ bạc thếp. Lại đi chân trần. Chỉ có vài người mang dép thoi Tất cả ngồi xếp hàng sau một hàng rào kẽm gai, dọc theo hàng cây cao cao Mẹ dắt tôi lại gần chỗ Cha tôi ngồi Hàng rào kẽm gai làm bức tường ô nhục. Tôi ấn bàn tay bé bỏng lên dây kẽm để chui qua thì có tiếng quát:

- Không được trèo qua Ngồi yên đó.

Tôi thấy Mẹ tôi kéo tay áo chùi nước mắt. Tôi hỏi:

- Cha ơi! Chừng nào Cha về?

- Học xong Cha về. Ở nhà ngoan con nhé.

Cuộc gặp ngắn ngủi có vậy Nhưng tôi hỏi Mẹ tôi nhiều lắm trên đường về:

- Mẹ ơi! Sao đi học Cha mặc đồ cũ quá.

- Mẹ ơi ! Sao Cha không về học ở trường của Mẹ. v.v..và v.v...

Rồi tôi quên hết. Đến khi bọn trẻ gần nhà trêu:

- Dững không có cha . Dững không có cha Tôi cãi lại:

- Có! Cha Dững đi học chưa về. Học trường xa lắm.

Bọn trẻ cười , đứa lớn nhất nói:

- Cha Dững đi tù chứ đi học gì .

Tôi chạy về nhà khóc, mách Mẹ thì Mẹ tôi an ủi:

- Ở nhà chơi đi con.

Mẹ tôi không nói gì thêm. Mắt buồn điệu vợi

Năm tôi lên 10. Tôi có gặp Cha tôi một lần. Bây giờ thì tôi biết rõ. Cha tôi đi tù. Đúng như đám bạn đã nói Kể từ đó không một lần nào tôi gặp lại .

* * *

Năm 15 tuổi tôi đến Mỹ.

Đón Mẹ và tôi ở phi trường là người đàn ông lạ. Mẹ tôi gọi là anh Hoàng và bảo tôi:

-Chào Dượng đi con.

Tôi vòng tay chào, Dượng xoa đầu tôi và nói:

- Cảm ơn ! Con rất ngoan.

Rồi người quay sang Mẹ tôi:

- Xe ở ngoài kia Mình đi thôi

Nhà Dượng tôi rộng rãi Chung quanh có nhiều cội phong già. Bên hông nhà có cây thông cao vút. Trời tháng ba của Virginia còn sót lại cái lạnh trẽ tràng. Tôi run rẩy Dượng đưa cho tôi nhiều đồ lạnh. Tôi mặc quần áo, đội mũ, mang vớ mà vẫn không làm quen nổi cái lạnh ở đây

Hôm sau, Dượng ra khỏi nhà từ sáng sớm. Chiều về cho tôi bao nhiêu là sách vở, bánh kẹo, đồ chơi Mẹ tôi ở nhà lo việc nhà. Thời gian cứ trôi qua lặng lẽ. Mẹ không hề nhắc đến cha tôi và tôi không biết sao cũng không hỏi. Nửa năm trôi qua, tôi được vào trường. sáng nào Dượng cũng đưa tôi tới cổng. Không cho tôi chờ xe bus. Tháng 10 rét buốt. Bông tuyết rơi nhiều Dượng vẫn đón đưa tôi như thường lệ. Tôi sống trong ngày tháng bình yên của cái tuổi ăn chưa no, lo chưa tới Lớn lên trong sự chăm sóc của Dượng và Mẹ, chỉ lo học hành mà thôi

Về sau, tôi được biết qua một bà cô họ: Cha tôi đã ra tù, vượt biên và có vợ, có con, có một gia đình êm ấm khác.

Dượng tôi trước đây cũng có gia đình nhưng đổ vỡ từ những năm 89-90...

Một ngày kia, tôi đi với nhóm bạn cùng lớp vào sinh hoạt vui chơi trong một công viên. Mấy tiếng đồng hồ chạy nhảy thấm mệt. Một đám bạn gái kéo nhau ra phía ngoài mua kem. Cô bạn thân nhất giơ tay lên cao vẫy gọi:

- Dừng ơi! Ăn kem gì ? Lại đây mau

Tôi chạy vội đến. Cả Dượng và tôi đều bất ngờ. Tôi im lặng đưa tay nhận cây

kem từ cô bạn gái Dương im lặng soạn những đồng tiền thối lại cho bạn tôi
Tôi bí mật chào Dương và trở lại vị trí các bạn chơi đùa Đầu óc tôi đặc
quánh như có một tảng hắc ín trong đó. Từ những ngày nắng hạ. Từ những
ngày mưa dầm . Ngoại trừ thời gian có tuyết rơi Dương tôi đã đem về cho
gia đình từng bữa ăn, tiếng nói cười hạnh phúc bằng chính mồ hôi của người
Đời vẫn có thành kiến với những người” cha ghẻ, mẹ ghẻ”. Nào là:

“Mấy đời bánh đúc có xương,
Mấy đời mẹ ghẻ mà thương con chồng”

Nào là:

“Chim hồng chim học bay đi,
Cha dượng, con vợ làm gì thương nhau”

Chiều đó, Dương tôi trở về nhà với vẻ mặt ưu tư chưa từng có. Dương và tôi
không đá động gì đến lần gặp trong ngày ..

Buổi sáng đưa tôi tới trường Dương dúi vào tay tôi thỏi chocolate nhỏ- Món
tôi thích nhất. Một sự quan tâm rất dịu dàng. Không ngăn được nổi xúc động
nghẹn ngào tôi ôm chầm lấy Dương và tự nhiên gọi

- Cha! Cha ơi!

Dương cúi xuống. Những giọt nước mắt rơi trên tóc, trên má tôi Tôi lại có
cha như vậy đây! Từ đây, tôi bắt đầu cầu nguyện cho Dương. Xin Thượng
Đế cho Cha Dương tôi mãi mãi là người cha tốt. Đem đến hạnh phúc cho
Mẹ và tình thương cho tôi Sức khoẻ và sự bình an luôn ở trong người Tôi
nhớ bài học từ thuở ấu thơ mà nay còn thuộc:

Mỗi năm mỗi thấp đèn trời,
Cầu cho Cha Mẹ sống đời với con.

Hoàng Yến

Hoàng Yến

Cho Nhau Cuộc Đời

Tôi gặp lại Vân Khanh sau gần mười lăm năm xa cách. Hồi ấy, tôi đi Mỹ diện HO13 cùng vợ và đứa con gái 17 tuổi. Sau mười năm ở trong nhà tù Cộng Sản, tôi già đi đã đành mà phải nói là tôi trở nên nhu nhược. Vợ tôi vẫn trẻ trung, vẫn đẹp. Qua Mỹ rồi nàng đẹp hơn. Nhưng nét ngoan hiền thì mất đi hồi nào tôi không biết. Tôi có việc làm sau ba tháng định cư. Phương tiện di chuyển của tôi là xe bus và đi bộ. Mà làm ca đêm thì có sung sướng gì. Trời mùa Đông rét buốt. Tôi không còn tâm trí đâu mà thưởng ngoạn vẻ đẹp của những bông tuyết bay bay. Ra khỏi hăng là tôi cứ cắm đầu lầm lũi bước. Vào nhà, hơi ẩm toả ra, tôi vội thay đồ và đi ngủ. Tôi cô đơn ngay trong chính căn nhà của mình. Tôi thêm một ánh mắt, tôi thêm một nụ cười. Tôi thêm một lời hỏi thăm. Không! Không có gì cả. Lúc đầu một tuần cãi nhau bảy ngày. Về sau là chiến tranh lạnh. Tôi lạnh lùng trước mâm cơm. Tôi lạnh lùng trong giấc ngủ. Và suốt bảy năm dài tôi đã làm chồng như thế. Đôi khi tôi quên mất mình là chồng. Tôi quên mất tôi là đàn ông có vợ... Thế rồi việc không đợi chờ vẫn xảy ra. Tôi đơn phương ly dị. Vợ tôi há hốc mồm nhìn tôi :

-Em vẫn còn yêu anh.

Tôi cười buồn:

- Cảm ơn.

Hơn ba năm sau cơn gia biến ấy tôi như người mất hồn. Đau Tôi đau lắm!
Tôi chỉ muốn chết mà thôi Nghe ai nói đến chữ vợ là tôi sợ. Tôi sợ đàn bà.
Tôi sợ đàn bà trên đất Mỹ. Trước đây người ta nói mà tôi không tin : Đàn bà
ở Mỹ có giá lắm. Còn đàn ông được xếp sau súc vật. Bây giờ tôi kinh
nghiệm. Kinh nghiệm đau thương. Người ta gièm chê, người ta xúc xiểm
:"Tại anh tại ả. Tại cả đôi đảng " Nhưng tôi có lỗi làm gì cơ chứ? Làm sao
tôi không uất hận?

* * * *

Máy bay đáp xuống phi trường San Jose lúc 7h 10. Làm thủ tục check out
mất 15 phút. Tôi đang chờ lấy hành lý thì nghe tiếng ai gọi như reo:

- Anh Hoàng. Anh Vân Hoàng phải không?

Tôi quay lại. Một phụ nữ nhìn rất quen.

-Làm gì nhìn em dữ vậy? Vân Khanh đây mà.

Tôi còn đang lúng túng chưa biết hỏi câu gì. Nàng nói mau:

- Anh Hoàng đi một mình hả? Chị và cháu đâu ?

Tôi buồn:

-Ở nhà.

- Anh đi hay về San José?

- Tôi ở Washington. Còn Vân Khanh ?

- Em ở đây với gia đình người em gái.

- Cô nào?

- Hồng Khanh đó anh.

Tôi vỗ trán:

-À nhớ rồi. Cô ôm ôm có chồng bên Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt đó chứ
gì?

- Dạ phải.

Tôi nhìn Vân Khanh .Nàng có nét già đi nhiều . Tôi hỏi chuyện chồng con.
Vân Khanh kể cho tôi nghe hết :

Nàng lập gia đình trước tôi một năm. Có một con trai, lớn hơn con gái tôi một tuổi.

Chồng nàng đi tù hơn sáu năm,từ năm 75. Rồi chia ly sau lần vượt biên thứ hai năm 82. Vân Khanh ở vậy ngoài 22 năm. Con trai nàng đã trưởng thành. Nàng sang Mỹ thăm con , thăm cháu.

Không biết Vân Khanh còn có hấp lực gì mà sau buổi tối gặp lại ở phi trường tôi không tài nào ngủ được.

Nhiều đêm sau đó cũng vậy. Tôi xin được đến nhà thăm. Nàng đồng ý. Kỳ nghỉ 10 ngày của tôi còn lại sáu thôi Vẫn đủ cho chúng tôi đi một vòng.

Buổi chiều lộng gió đầu tháng 12, tôi đưa nàng đến PIER 39 ở San Francisco. Đi thăm Golden Gate Bridge

Ngày sau, xuôi về Nam California, đến San Diego Trở về Santa Ana , Los Angeles. Thời gian bên nhau ngắn ngủi nhưng chúng tôi thật sự cảm thông . Nàng là người phụ nữ đẹp nhưng quá nhiều bất hạnh.

Cảnh đời như nàng không phải là ít trên đất Mỹ. Biết bao nhiêu người chồng rời Việt Nam như lời bài hát:

"Sàigòn ơi một lần đi là một lần vĩnh biệt. Một lần đi là mất lối quay về."

Nhưng phần đông những người vợ trong hoàn cảnh đó đều bước đi bước nữa từ khi còn trẻ, lúc mới xa chồng năm ba năm. Riêng Vân Khanh chung thủy một cách đáng thương suốt thời tuổi trẻ. Tôi hỏi:

-Em còn ở Mỹ bao lâu?

-Ba tháng nữa thôi anh.

- Sao em không lấy chồng nữa đi?

Vân Khanh lắc đầu:

- Thôi anh!"Chồng ruột" còn không ra gì nói chi "chồng ghê" anh. Em sợ.

-Em sợ gì?

Vân Khanh chau mày:

- Em sợ sau cơn mưa trời lại bão.

Tôi thấy thương nàng. Chỉ vì sợ như con chim phải tên sợ cành cây cong, mà cả thời xuân sắc như vượt khỏi tay, qua nhanh.

Chợt Vân Khanh hỏi:

- Còn anh?

-Thì anh cũng sợ. Anh sợ vừa thoát đồng tro tàn lại rơi vào lò lửa hực. Anh thấy một số quý bà quý cô qua Mỹ rồi đổi tính, đổi tướng hết.

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn qua đây rồi quên mau: Quên quãng đời cộng hưởng vinh quang, quên hết ngày tháng lặn lội nuôi chồng trong trại tù và nuôi đàn con nheo nhóc. Tới Mỹ rồi lo chăm chút nhan sắc. Lo se sua áo quần. Lo hột xoàn to, hột xoàn tím. Ngày nào cũng trở cửa qua nhà hàng xóm mà nhìn.

Chồng người ta giỏi. Chồng người ta biết lo cho gia đình. Chồng người ta biết yêu quý vợ...Khổ lắm em à. Vân Khanh ngồi yên suy nghĩ. Tôi rất hiểu nàng. Vân Khanh muốn chứng tỏ rằng tôi là tất cả. Chúng tôi tôn trọng nhau. Tôi cứ tiếc người như nàng sao lại không được hưởng hạnh phúc. Nàng cũng tiếc về tôi như vậy

* * *

Người ta bảo không ở đâu bằng nước Mỹ. Thiên nhiên xinh đẹp hữu tình. Con người văn minh và nhân ái. Police thật sự là bạn dân. Còn 911 là bạn của người cô đơn, cô thế. Mà có vậy Vân Khanh kể: em gái nàng có chồng và bốn con. Sáng ra, chồng đi làm. Ba đứa con lớn cũng đi làm. Đứa út đi học. Một mình ở nhà, cô lên cơn đau tim. Chỉ kịp nhấc phone gọi cho đứa con làm gần nhà nhất. Chưa ai về tới thì ambulance và 911 đã có mặt trước sân nhà. Một lần khác con gái nàng lái xe ngoặt qua lối rẽ, trời mưa nhẹ,

đường trơn. Cô gái chạy luôn xuống hố. Thế là mấy người Mỹ vây quanh giúp đỡ rất tận tình. Vậy mà có những người chung sống trong gia đình lại hắt hủi nhau. Người này là nạn nhân của người kia. Tôi ở trong số ấy
Chuyện trò , trao đổi qua điện thoại không lâu. Một ngày kia Vân Khanh gửi tôi bài thơ diễn tả tâm trạng nàng. Lòng tôi rung động trong tôi .Nàng viết như vậy , làm sao tôi không cảm thương cho được.:

ĐỀ ĐỜI KHÔNG HỀ LUY.

Anh hỏi em: Nghĩ sao mà ở lại?

Đường tu ?.

Không biết Vân Khanh tương lai mờ mịt chẳng lối ra,

Không nhớ sao ? Đây là " quê người ta"

Đâu phải quê mình, "tình làng nghĩa xóm"

* * *

Sống làm sao khi mai này đau ốm?

Không Medicare, Medi- Cal, không SSI?

Tỉnh thức đi em , đừng lơ lửng trời mây,

Thực tế một chút để không gây hệ lụy.

* * *

Không tránh được đâu em, cảnh đời dâu bể,

Làm đau lòng người ta và đau cả lòng mình.

Nhưng anh ơi. Trời đất quá mênh mông,

Sao tìm kiếm chốn nương thân không có?

* * *

Xuân vẫn nở hoa, nắng Hạ vàng, mùa thu lá đỏ,

Lạnh mùa Đông chậm chậm kéo nhau về,

" Gần sáu bó rồi.Sao em vẫn ngô nghê?

Thực tế chút đi em, đề đời không hề lụy.

* **

Hơn hai tháng sau .Tôi quyết định cưới Vân Khanh. Những ông bạn già của tôi hay chuyện bèn khuyên:-Gần 60 .Thôi sống một mình cho rồi. Rượu thêm đàn bà về chi cho cực thân. Người ta nói tin đàn bà như tin thuốc độc. Mai mốt rồi vừa khóc vừa hát bài:" Tôi đã làm ...cưới em hôm nay". Không ai cứu đâu à ghen.

Tôi cười:

- Vân Khanh của tôi hiền lắm. Ai mà dư tiền thuê nàng đóng vai "ác phụ" chắc nàng cũng đóng không đạt đâu. Hơn thế nữa nàng rất yêu tôi. Tôi tin mà. Mất mát đau thương quá nhiều. Chắc chắn chúng tôi biết cách nâng niu hạnh phúc. Tiệc cưới chúng tôi tổ chức thật đơn giản.

Em gái là Hồng Khanh tặng bánh cưới ba tầng. Di Út tặng hai bình hoa rất lớn. Thực khách tính luôn anh em con cháu chưa đến 30 người Vui! Có cả nước mắt. Bởi lúc con trai Vân Khanh nói lời chúc mừng qua hàng nước mắt:

-Con cảm ơn cô bác chú dì có mặt trong tiệc cưới Ba Hoàng mẹ Khanh hôm nay. Con muốn thưa Ba Mẹ: Khoảng đời đã qua của Ba Mẹ nhiều buồn hơn vui. Nhiều cay đắng hơn ngọt ngào.Nếu hôm nay con nói Ba hãy bù đắp cho Mẹ thì thật là không công bằng chút nào.Con đã lớn .Đã có gia đình và cuộc sống riêng. Ba Mẹ không phải lo cho con. Con chỉ mong Ba Mẹ nắm tay nhau đi cho trọn đường trần. Cậu con trai nàng chạy đến ôm chầm lấy tôi. Ôm lấy Vân Khanh. Tôi nghẹn nghẹn, nói cũng trong nước mắt:

-Tôi chân thành cảm ơn bà con , bạn bè , em cháu đã đến chung vui với chúng tôi. Cảm ơn Di Dượng Hồng Khanh và các cháu.Cảm ơn con trai đã có lời chúc cho Ba Mẹ.Như thế, kể từ nay, tôi sẽ phải sống thật tốt , thật xứng đáng để không chỉ có Vân Khanh. vợ tôi vui. Mà mọi người đều vui. Những tiếng pháo dây nổ và tung cao nhiều sợi dây đủ màu, trùm xuống cả

hai chúng tôi. Những sợi dây buộc ràng, cam kết. Tôi quay sang nắm tay Vân Khanh giờ cao.

Tất nhiên, buổi tiệc này giới thiệu một mái ấm gia đình mới: Chúng tôi quyết định cho nhau cuộc đời.

Hoàng Yến

Lấy Chồng Xa Xứ

(Viết trong ngày hấp hối của Hương Giang).

Theo chân Khải và Tạo tôi bước vào phòng 175 của Bệnh viện X.

Trước mắt tôi là một cô gái trẻ. Cô nằm thêm thiếp. Tôi để mặc cho nước mắt tuôn tràn. Hương Giang đó sao? Cô bạn rất thân của tôi hồi Tiểu học. Đẹp thủy mị, dịu dàng. Mái tóc dài nửa lưng, che làn má mịn. Bây giờ gầy tọp, xanh xao... Qua Mỹ mười lăm năm tôi mới nghe tin bạn.

Thư cho tôi hồi tháng sáu năm 2004, Hương Giang viết: Sài Gòn ngày 24 tháng 6 năm 2004. Vân Khanh nhớ, Nhờ gặp lại Tường Loan ở cư xá Tự Do hôm Chúa Nhật mà Giang có được địa chỉ của bạn. Mừng quá! Gởi thư liền! Hương Giang muốn báo cho Vân Khanh một tin vui. Tháng mười này Giang sẽ theo chồng đi Mỹ sau đám cưới. Biết ai không? Anh Toàn đó. Kể cũng lạ thật. Hồi đó mình rất ghét anh ấy. Người gì mà kỳ khôi. Giờ tan trường nào cũng làm cái đuôi của bọn con gái rất kiên nhẫn. Sau năm 75, cả nhà anh

vượt biên. Đùng một cái biến mất khỏi cư xá Bắc Hải. Thành ra đường về Ngã Ba Ông Tạ vắng chi lạ Khanh à. Giang buồn mấy tháng. Thì ra “phải lòng” hồi nào không hay. Vân Khanh biết không Giang tốt nghiệp Đại Học xong là đi làm liền. Bà cô của Giang có một khách sạn nằm trên đường Gia Long- gần bùng binh Ngã Sáu - Sàgòn đấy. Thế rồi mới năm ngoài thôi Giang gặp lại anh Toàn trong lần anh làm Việt Kiều hồi hương. Anh trọ lại khách sạn hai tuần để đi một vòng Sài Gòn và ngoại ô cho thoả lòng mong nhớ. Anh gần bốn mươi tuổi nhưng trông trẻ lắm. Anh Toàn kể hết cho Giang nghe về gia cảnh của anh. Qua Mỹ năm 75. Năm 90 anh lập gia đình. Có một cô con gái. Giang có xem ảnh. Xinh xắn và rất giống anh. Năm 98 thì hai người ly dị nhau. Theo lời anh kể: Có những bất đồng và tổn thương không còn hoà đồng và hàn gắn được. Anh ngỏ lời cầu hôn. Giang lừng khừng mãi. Không phải vì Giang chê anh lớn tuổi. Cũng không phải vì anh đã có một đời vợ. Nhưng Giang nghe kể rằng: cuộc sống ở Mỹ không giống Việt Nam. Một xứ sở của văn minh và cơ hội. Dễ kiếm tiền nhưng khó tìm được tình thương. Giang sợ cảnh lấy chồng xa xứ. Nói đại: Lỡ mình có bị ngược đãi không ai binh vực, ủi an. Lỡ mình ốm đau không người thân rõ khổ. Anh Toàn hiểu ra những suy tư của Giang và hứa: Em đừng lo. Anh đã một lần dang dở. Anh biết trân quý hạnh phúc gia đình mà. Chỉ sợ qua Mỹ năm ba năm, mọi sự ổn định rồi em nằng nặc đòi chia tay với anh như cô vợ cũ chắc anh chết. Giang cảm động quá Vân Khanh à. Thật lòng, Giang không muốn bỏ Mẹ Giang ở lại. Bố của Giang vượt biên từ năm 82 và có vợ khác rồi. Mẹ Giang đau khổ, già nua, nghèo thiếu. Giang mới đi làm, chưa giúp mẹ bao nhiêu ngày lại lấy chồng xa xứ... Mà thôi! Biết đâu khi làm việc ở quê người Giang có điều kiện lo cho Mẹ hơn. Phải vậy không Vân Khanh? Anh Toàn hiện sống một mình ở thành phố Mobile, tiểu bang Alabama. Giang nghe nói Bố của Giang cũng ở đó. Nhưng mà anh Toàn bảo

có những tiểu bang trên nước Mỹ rộng lớn hơn cả nước Việt Nam. Thành phố Sài Gòn tuy vậy mà nếu không chịu tìm nhau chưa chắc ai đã gặp ai. Huống chi... Qua Mỹ, Giang sẽ liên lạc với Vân Khanh liền. Chúc sức khỏe và tạm biệt bạn.

Bạn cũ,

Hương Giang.

* * *

Các bác sĩ và y tá tại bệnh viện X rất mừng khi nghe nói tôi là bạn thân của Hương Giang. Theo chồng về Mỹ được một năm. Hương Giang đã ở bệnh viện chín tháng. Chín tháng qua không có sự chăm sóc của Toàn.

Cô y tá kể :

- Có một người đàn ông trung niên hay mang hoa và quà đến thăm Giang. Chúng tôi được ông cho biết là bạn. Cô ấy bị ung thư máu. Lúc còn tỉnh nguyện vọng của cô là được trở về Việt Nam, chôn tại quê nhà. Người chồng của cô bỏ đi luôn sau khi có kết quả xét nghiệm. Chúng tôi không liên lạc được.

Tôi nhìn bạn. Thương biết chừng nào! Bệnh viện X đã tận tình cứu giúp Giang nhưng không thể. Phương cách sau cùng đầy lòng nhân ái của các” Từ Mẫu” tại đây là sẵn sàng đem Mẹ của Hương Giang sang để đón xác con về. Rất tiếc thời gian tìm kiếm bà thật khó. Tuần qua, một bác sĩ người Việt duy nhất của bệnh viện đã thất vọng kêu lên:

- Bà ấy có trả lời điện thoại nhưng không nói tiếng giống tôi. Tôi không hiểu.

Khải nhận số phone và gọi ngay. Tiếng bà mẹ của Hương Giang ở đầu dây thẳng thốt và nức nở. Chúng tôi chột hiệu ra. Tiếng nói của cô Bác sĩ diễn tả là cách phát âm của người Huế. Còn cô là người miền Nam, lại nói giỏi tiếng Mỹ hơn tiếng Việt vì rời Việt Nam từ khi còn rất bé.

Trong phòng bệnh, tất cả chúng tôi thấy nhẹ lòng hơn. Trong vòng một tuần lễ thôi mẹ của Giang sẽ sang đây. Ngoài hành lang có bóng người đàn ông trung niên bước vội. Tôi tưởng anh Toàn. Nhưng không! Bố của Giang. Ông ra hiệu cho tôi ra ngoài và thì thầm: - Đừng nói với ai Bác là bố của Hương Giang. Bác thương con Bác lắm. Nhưng công khai nhìn con lúc này Bác không thể. Hãy tha thứ cho Bác.

Tôi nhìn mái tóc muối tiêu khuất dần cuối hành lang vắng, lòng quá ngậm ngùi. Ôi! Hương Giang ! Cô bạn thân của tôi. Có thể nào những ưu tư khi lấy chồng xa xứ của Giang bây giờ lại là sự thật? Mẹ của Hương Giang thật đáng thương. Tuổi già cô độc: Không chồng, không con. Tôi tự hỏi tôi phải làm gì đây cho một cảnh trạng quá bi thương của người bạn cũ? Hương Giang ơi! Ngày nào bạn ra đi theo gió nội mây ngàn Khanh chỉ mong một điều: Nơi cõi vĩnh hằng bạn chấm dứt mọi khổ đau về hạnh phúc phù du của lần lấy chồng xa xứ.

Hoàng Yến

Hoàng Yến

Phát triển ứng dụng công nghệ thông tin: phải đưa "thông tin" vào "công nghệ"

Không ai có thể phủ nhận rằng, công nghệ thông tin (CNTT) đã và đang thay đổi cuộc sống của con người về mọi mặt khác nhau. Từ việc thanh toán

hóa đơn cá nhân cho đến việc trao đổi, liên lạc với cộng đồng, những bước tiến lớn trong CNTT đã thay đổi một cách cơ bản nền tảng cuộc sống của chúng ta.

Tuy nhiên, trong thực tế phát triển của CNTT hiện nay, "thông tin" đang chiếm một phần thứ yếu so với "công nghệ". Điều này dẫn đến việc các chuyên gia CNTT bỏ qua cơ hội mang lại kết quả hoàn thiện hơn cho khách hàng.

Từ 10 năm trở lại đây, khi công nghệ thông tin có những bước tiến vượt bậc ngoài dự đoán, nhiều ngành công nghiệp đã phải tạo những đột phá mạnh mẽ để hình thành các mô hình mới, tận dụng tốt những ưu thế của quá trình phát triển mới này. Trong tình hình đó, điều quan trọng nhất là, các chuyên gia CNTT nên tiếp tục tập trung cải thiện khả năng truy nhập và tính ứng dụng của thông tin hơn là phát triển các tính năng mới về công nghệ...

Palm – Một ví dụ điển hình

Một ví dụ tốt nhất về tính ứng dụng thực sự của công nghệ thông tin là việc giới thiệu thiết bị Palm lần đầu tiên năm 1996. Đó chắc chắn không phải là thiết bị thông tin xách tay đầu tiên, trước đó một số công ty điện tử tiêu dùng hàng đầu cũng đã tung ra một số thiết bị xách tay, mà sản phẩm nổi tiếng nhất có lẽ là Apple Newton, được coi là PDA đầu tiên trên thế giới. Mặc dù Chủ tịch Apple, John Sculley dự đoán PDA sẽ trở thành sản phẩm phổ biến trong vòng 3 năm tới. Nhưng kết quả thực tế lại hoàn toàn ngược lại, doanh số của Newton và các loại PDA khác rất khiêm tốn và về cơ bản đạt không đáng kể vào năm 1995. Mặc dù các sản phẩm PDA trên thị trường khi đó, bao gồm cả Newton có nhiều ưu điểm hấp dẫn, chúng vẫn thất bại trong việc tạo một bước đột phá lớn trên thị trường. Nhược điểm của hầu hết các sản phẩm đó là khó nhập dữ liệu và chưa sử dụng được nhiều phần mềm phổ biến (như Microsoft s Outlook), điều này khiến việc trao đổi dữ liệu sang

các thiết bị thông tin khác khá khó khăn.

Khi thiết bị Palm đầu tiên xuất hiện, nó đã giải quyết được hầu hết những điểm yếu của các loại PDA trước đó. Giao diện dễ sử dụng; kết nối tốt với PC; và nhỏ gọn hơn mọi loại máy trước đó.

Ví dụ này cũng đã trở thành một bài học cho những người chịu trách nhiệm hoạch định nhu cầu CNTT của các công ty, tổ chức hiện nay. Bằng việc cung cấp thông tin mà người dùng cần ở dạng phù hợp cho họ, chúng ta sẽ phát triển các công cụ và quá trình xử lý tiện ích nhất. Đó không chỉ là thông tin đã được cung cấp, mà còn là được cung cấp như thế nào và trình bày ra sao, ở đâu.

Nhìn về phía trước

Dưới đây là một số ví dụ về những ngành công nghiệp đang phải đương đầu với một bước ngoặt quyết định, liên quan đến việc tăng khả năng truy nhập thông tin cho khách hàng. Mặc dù mỗi lĩnh vực có các đặc điểm khác nhau, nhưng vấn đề quan trọng nhất thì giống nhau: đó là sử dụng công nghệ như thế nào cho tốt nhất để chuyển đúng thông tin vào đúng thời điểm?

* Chăm sóc sức khỏe: Thông tin góp phần cải thiện rất đáng kể kết quả chữa trị của bệnh nhân, cũng như giảm các sai sót trong quá trình điều trị. Đây chính là một trong những ngành quan trọng cần tận dụng triệt để những tiến bộ của CNTT. Song, chỉ tiêu cho CNTT trong chăm sóc sức khỏe là chiếm một tỷ lệ % gần như thấp nhất so với tất cả các ngành khác.

Trong trường hợp này, khả năng ứng dụng của công nghệ và thông tin đã rất sẵn sàng, vấn đề chính ở đây là sự thiếu năng lực và không sẵn lòng đầu tư cho công nghệ. Chính nguồn chi hạn hẹp nên nhiều công nghệ lỗi thời cho đến nay vẫn được sử dụng trong ngành y tế. Điều này đã cản trở khả năng trao đổi các thông tin quan trọng giữa các vị bác sĩ bận rộn. Chẳng hạn như các công cụ thông tin để đánh giá sự tương tác giữa các loại thuốc, hay nhập

tự động các đơn thuốc vào máy tính để theo dõi. Nếu được ứng dụng tốt, các thông tin này sẽ cải thiện đáng kể kết quả điều trị và giảm các sai sót trong quá trình sử dụng thuốc.

* Dịch vụ tài chính: Mặc dù chỉ tiêu cho CNTT trong lĩnh vực này là khá mạnh bạo, nhưng người ta đang ngày một lo ngại về tính chính xác và an toàn của thông tin, bao gồm các dữ liệu về tài chính cá nhân. Một số ý kiến cho rằng, chúng ta càng lưu trữ nhiều thông tin cá nhân thì "kẻ xấu" sẽ càng ăn cắp được nhiều thông tin hơn. Đối với các loại dữ liệu quan trọng về cá nhân như thông tin sức khỏe và tài chính, bên cạnh việc nỗ lực cải thiện để người dùng có thể truy nhập thông tin dễ dàng hơn, cũng cần có các biện pháp kiểm tra kỹ lưỡng để đảm bảo tính an toàn của thông tin.

* Xuất bản và Giải trí: Sự tranh cãi giữa thông tin miễn phí và phải trả tiền sẽ tiếp tục diễn ra cho đến khi có một ranh giới được xác định, theo đó sẽ cho phép những người sử dụng hợp pháp quyền được truy nhập thông tin nhanh và chính xác hơn, đồng thời vẫn bảo vệ được quyền sở hữu trí tuệ của tác giả. Điều này là rất thực tế đối với mọi lĩnh vực, từ báo chí đến ca nhạc, và với khả năng trao đổi, lưu trữ thông tin ngày một lớn hơn, những tài sản như là hình ảnh động cũng sẽ trở thành một đối tượng chính trong cuộc tranh cãi này.

Thời "Miền Tây hoang dã" của kỷ nguyên Internet, khi mà các thông tin đều được miễn phí, đã dần qua đi. Tuy nhiên, chỉ có rất ít các trang web thành công trong việc xây dựng được chính sách giá cả sao cho vừa giữ được người dùng mà vừa có lợi nhuận. Thêm vào đó, cuộc tranh cãi không ngừng giữa tái sử dụng có sửa chữa và việc sao chép bất hợp pháp thông tin vẫn còn đeo đuổi ngành công nghiệp này trong thời gian dài sắp tới.

Vào thời điểm này, các nhà xuất bản coi Internet như một nguồn thu mới và cố gắng đưa nhiều thông tin lên mạng hơn, tất nhiên với một chi phí nhất

định. Theo dự đoán, việc cung cấp thông tin miễn phí trên mạng trên thực tế tốn khá nhiều chi phí của các tờ báo, vì vậy xu hướng này sắp chấm dứt. Những người thường đọc thông tin trên mạng rồi sẽ phải trả tiền hoặc phải cung cấp thông tin cá nhân để được truy nhập các thông tin mà trước đây vẫn miễn phí.

Trong mỗi ví dụ nêu ra trên đây, vấn đề không phải là cần có công nghệ mới hơn hay tiến bộ hơn, mà chính là làm sao cung cấp thông tin người đọc muốn hoặc cần, dưới một hình thức tiện dụng, hiệu quả, và chi phí chấp nhận được. Tóm lại, đó là câu hỏi về một mô hình kinh doanh, chứ không phải về một giải pháp công nghệ.

Lưu trữ thông tin quá tách biệt

Nhiệm vụ chính hiện nay của các chuyên gia CNTT là làm sao cho người dùng sử dụng dễ dàng và tiện lợi các thông tin họ cần. Để làm được điều này cần phải có thư viện, chuyên gia CNTT và nhân viên quản lý nội dung. Cuối cùng, nếu bạn lưu trữ thông tin quá tách biệt, có thể trên giấy hoặc trong một cơ sở dữ liệu, nơi không thể truy cập dễ dàng, thì cũng giống như ta có một cái vé xem trận chung kết bóng đá vừa diễn ra hôm qua, vừa vô dụng và vừa bức mình còn hơn cả việc không có chút thông tin nào.

Chắc chắn rằng các lĩnh vực chủ chốt sau đây sẽ là mục tiêu quan trọng nhất mà chúng ta cần hướng đến.

- Tiếp tục chuyển thông tin từ cơ sở dữ liệu trung tâm lên máy tính xách tay và các thiết bị di động.

Các lượng thông tin đồ sộ trước đây giờ nên đưa vào một đĩa CD đơn.

Nhất thiết phải cung cấp thông tin cho những người dùng hay phải di chuyển dưới dạng mà họ có thể sử dụng bất cứ khi nào và ở bất cứ đâu. Nếu một bác sĩ có thể kiểm tra rõ các loại thuốc mà bệnh nhân đã uống ngay khi bệnh nhân đang trên đường đến bệnh viện thay vì được biết tại phòng cấp cứu,

bệnh nhân đó sẽ có nhiều khả năng được sống sót hơn.

- Thông tin phải dễ truy nhập, chính xác và cập nhật.

Công nghệ hiện nay cho phép các thông tin quyết định được cập nhật gần như tức thời, chính xác từ khắp nơi. Để tăng thêm hiệu quả của dữ liệu, chúng ta phải có những nỗ lực phát triển các hệ thống bảo mật, chống sao chép, đồng thời vẫn phải đảm bảo cho khả năng cập nhật và tính chính xác.

- Công nghệ nên tập trung vào việc tổ chức thông tin thành những phản thích hợp và dễ sử dụng.

Do thông tin ngày nay đang trở nên dễ thu thập và lưu trữ hơn bao giờ hết, các chuyên gia CNTT đôi khi khiến người sử dụng cuối cùng bị "ngập" trong quá nhiều sự kiện. Một bác sĩ tìm kiếm sự tương tác giữa hai loại thuốc sẽ không muốn phải dò dẫm trong danh sách hàng loạt các hướng dẫn về dược phẩm có trên thị trường.

Thay vào đó, chúng ta không nên chỉ tập trung vào dữ liệu, mà phải nhấn mạnh vào thông tin. Bằng cách sử dụng công nghệ để kết hợp số lượng lớn dữ liệu đã có, chúng ta có thể nhanh chóng gửi thông tin cần thiết đến người dùng.

Chúng ta cũng phải tiếp tục tập trung vào các ứng dụng bảo mật cần thiết để sao cho các thông tin được cung cấp là thích hợp và không bị xâm nhập bởi những người dùng bất hợp pháp.

- Phân tích, đánh giá kỹ lưỡng trong tổ chức dữ liệu

Hãy tưởng tượng những gì chúng ta phải làm nếu lấy tất cả dữ liệu sử dụng thuốc của tất cả bệnh nhân trên toàn quốc trong vòng 10 năm gần đây và phân tích chúng với nhau, tìm ra những xu hướng phản ứng mà khó có thể tìm thấy từ một số ít mẫu thử. Có thể cách chữa bệnh phù hợp sẽ rút ra được từ phân tích dữ liệu bình quân. Tương tự như thế, các cuộc điều tra có thể tìm được manh mối nhờ kho dữ liệu của cảnh sát và tòa án trên toàn thế giới.

Bằng việc đưa thông tin trước tiên vào công nghệ thông tin, tất cả những khả năng trên đây sẽ trở thành công cụ hữu ích trong tầm tay, và chúng ta sẽ còn có nhiều hơn nữa các ứng dụng mới sau khi có những nền tảng ban đầu tốt.

Hoàng Yến

Tìm bạn bốn phương

Tôi qua Mỹ tháng ba . Sống ở miền Đông gần năm tháng . Một vùng rừng cây của Virginia . Các anh em tôi thì định cư ở miền Tây nước Mỹ . Họ thường xuyên gọi thăm tôi. Ai cũng nói: Ở làm chi chỗ "khỉ ho cò gáy " đó . Qua Califonia một chuyến đi. Nhất định sẽ thấy Cali đi dễ khó về.Tôi ậm ừ cho qua chuyện . Ở đâu chẳng là Nước Mỹ? Ở đâu thì tôi cũng vẫn là tôi- Một phụ nữ Việt Nam. Trước 75 tôi đi dạy học . Dầu thời đó nghề dạy học bị chê là nghề "bán cháo phôi" nhưng đi đâu cũng được học trò thương là vui rồi Ngày 30 tháng 4 năm 75 như một tấm lưới úp chụp xuống cuộc đời của từng người Việt miền Nam: tan tác, chia ly, tù đày , khổ đau và nước mắt gia đình tôi có cả. Ông anh tôi là lính không quân. Xa gia đình từ lúc tôi 7 tuổi .Không một lần nào gặp lại .Từ sau cái đêm Việt cộng vây nhà bắt anh vì nghi anh làm mật thám cho "lính quốc gia" ở tỉnh. Rồi anh bỏ nước mà đi. Ông chồng tôi chỉ là thầy giáo Một giáo sư quen tỉnh lẻ . Vậy mà một ngày kia từ trường trở về nhà thấy đám đông còn trước cửa . Và mẹ chồng tôi khóc: Con ơi , nó bị mời đi làm việc ở đồn công an rồi. Tôi hiểu ! Em gái tôi có chồng là sĩ quan Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt. Cũng vừa được mời đi

"học tập vài ngày". Em trai tôi mới ra khỏi Thủ Đức nên trở về nhà sớm. Từ đó, hàng tháng chị em tôi cứ sắm sửa đi thăm nuôi. Từ Gò Gừa, Mỹ Phước Tây, Bà Bèo ra tới miền Bắc. Cay đắng, ê chề. Một lần đi xin chứng giấy thăm nuôi. Tên học trò "ngu" nhất lớp thuở nào bây giờ là cán bộ công an, hát hàm trích thượng hỏi tôi.

- "Ông bị tội gì đi cải tạo vậy"

- Phản động.

Hắn làm thinh. Không buồn chào cô một tiếng. Nhìn như người không quen...

Tháng 3 năm 1982 chồng tôi từ trại tù về. Chúng tôi sửa soạn một chuyến vượt biên. Anh nói :

_ Ông Đại Úy Hương về nhà 2 tháng làm lò trấu bán cũng khá mà biến rồi
Tới nơi rồi.

Chúng tôi đi lặng lẽ. Không thành! Hú hồn . Trở về đủ số, không mất mạng
nào Ngày kia anh lại nói:

_ Mình đi nữa.

Tôi do dự:

_ Thôi anh đi một mình đi. Ở tù có người thăm nuôi.

Anh đi một mình . Thoát. Nhưng cũng từ đó tôi đi vào khúc quanh ngang trái của cuộc đời. Anh đã gặp và sống với vợ người tù khác khi vào Nước Mỹ. Người phụ nữ đó có sẵn hai con . Và họ hạnh phúc có thêm một con chung. Tôi và con tôi bị bỏ quên luôn một cách không thương tiếc.

* * *

Hai mươi hai năm sau...

Tôi đặt chân đến nước Mỹ tuổi đã ngoài năm mươi Cái tuổi của người đàn bà nhan sắc phai pha mà bạn bè té nhị gọi tôi là "đẹp lão". Tôi không biết đẹp cỡ nào nhưng có thể lắm "gạo trắng nước trong" làm tôi trẻ lại. Em gái

tôi cùng chồng định cư ở Mỹ theo diện HO1. Nghĩa là 14 năm chúng tôi mới gặp nhau. Câu đầu tiên em nói:

-Chị qua đây rồi , để tụi em kiếm chồng cho. Đừng sống thu mình nữa.

Tôi trợn mắt:

_Nói giỡn! Già chết âm mà chồng con gì.

Cả nhà em tôi cười:

_Ở đây 60 tuổi người ta còn tìm bạn bốn phương mà . Để con mở cho Dì Ba một account trên Vietsingle tha hồ Dì ba lựa.

Tôi tưởng cháu nói chơi. Hai bữa sau tôi đang ngồi xem "Quân lệnh cuối cùng",lúc Tướng Nguyễn Khoa Nam ôm lá quốc kỳ . Tôi cảm đng khóc bù non bù nọt. Tôi đau khổ . Tôi cay đắng . Tôi nhớ nỗi đau mất nước . Tôi nhớ nỗi đau nhà tan. Em rể tôi đi cắt cỏ về cười cười, nói nhỏ với em tôi: Coi ông nào làm mai cho chỉ đi.

Cháu tôi từ phòng chạy ủa ra,kéo tay tôi :

_Dì Ba có ông nào tìm.

Tôi vui quá. Anh viết thư làm quen. Một bức thư đơn giản như vậy: Qua Mỹ theo diện HO3 . Đã ly dị. Muốn tìm bạn trong tuổi già . Tôi trả lời thư với niềm vui như mình là cô gái trẻ. Hơn một tháng sau . Anh quyết định kết hôn với tôi dù chưa gặp mặt. Nhưng anh xin được nói lời chân thật sau hết để tôi tự quyết định cuộc đời. Anh cho biết anh bị bệnh ung thư . Dù đã trị dứt 8 năm nay nhưng những di chứng không sao tránh khỏi . Tôi có sẵn lòng làm vợ anh không ?Tôi rưng rờ Hy vọng làm vợ công dân Mỹ sụp xuống như cây cổ thụ gãy ngang. Một mối tình qua "Tìm bạn bốn phương " chết tức tưởi. Dù vậy anh vẫn thỉnh thoảng thư thăm tôi . Tôi đã không vượt qua được chính mình...

Hai tháng sau...

Tôi quen một người khác .Anh có cái tên rất đẹp: một áng mây cuối trời

trong buổi hoàng hôn -Vân Hoàng - Anh cũng qua Mỹ diện HO. Ly dị vợ mới hơn hai năm nay. Thư qua tin lại . Lần đầu anh gọi tôi. Giọng thật trầm ấm của người đàn ông Bắc. Tôi mê liền. Anh bảo anh gốc Bắc .Gia đình vào Nam năm 54. Nhận Nha Trang làm quê hương. Mỗi lần nghe tiếng anh tôi lại nhớ đến ông thầy dạy Việt Văn của tôi năm Đệ Nhị. Anh chỉ có một con gái . Đã lập gia đình và ba cháu ngoại Tất cả đều ở riêng. Còn tôi có một con trai và ba cháu nội Càng chuyện trò tôi càng thấy thương anh hơn , hiểu anh hơn. Không biết từ lúc nào tôi thấy mình say mê đắm đuối như cô gái tuổi vừa đôi mươi. Chính tôi cũng không tin người phụ nữ tuổi 55 như tôi lại có được tình yêu mãnh liệt như thế. Tôi viết:

Nước trăm sông vẫn xuôi về biển,
Tình vẫn còn xanh , dầu lục tuần,
một chút duyên nhau trên xứ lạ,
Mới đây , mà ngỡ đã trăm năm.

Mỗi sáng tôi check mail. Thấy thư anh là lòng vui thoả. Buổi trưa từ chỗ làm anh gọi cho tôi hỏi thăm vài câu: Đang làm gì? Hôm nay ăn gì? Vậy mà tôi vui lắm. Tối về , anh gọi cho tôi . Chúng tôi trò chuyện rất khuya. Có hôm anh bỏ tôi chờ đến 2 h sáng khi anh bận đi họp với anh em cựu tù nhân chính trị. Anh bảo thôi lần sau đừng chờ như vậy . Nhưng tôi ngang ngang gởi anh suy nghĩ của lòng mình:

Chờ.
Em vẫn chờ anh như nắng hạn chờ mưa,
Như nửa khuya chờ mặt trời buổi sáng ,

Như người tù trông chờ ngày mãn hạn,
Như người vợ chờ chồng chinh chiến đi xa.
Em chờ anh như mắt lệ nhạt nhoà ,
Chờ lau ráo bởi bàn tay lãng tử,
Hạnh phúc nào tự nhiên mà có chứ
Nếu không ươm mơ, xây đắp từng ngày?
Em chờ anh ! Chờ từng phút .Đợi từng giây,
Yêu như thuở tuổi đời vừa đôi tám,
Anh còn nói:Thôi bây giờ già lắm.
Chờ làm chi ? Đợi nữa mà làm chi?

Xa quê hương , không hẹn được ngày về,
Cho em đợi .Dù trăm năm vẫn đợi.

Người ta nói: Rõ rá cạp lại mấy khi mà hạnh phúc? Đã ly dị một lần cũng có thể ly dị lần thứ hai. Tuổi già trái tính trái nết . Sai lần này không còn cơ hội sửa sai đâu v.v và v.v. Chúng tôi bỏ mặc ngoài tai những lời bàn. Chúng tôi gặp nhau.

Anh chở tôi đi hết đoạn đường có hai hàng cây đang đổi màu lá đỏ ,cam ,vàng rất đẹp của mùa thu . Chúng tôi đi giữa mùa thu của Virginia. Tôi vui quá!Dáng anh có phần chậm chạp một chút. Anh đã 58 tuổi rồi còn gì. Hàm râu cắt tỉa rất khéo Đôi mắt u buồn , mệt mỏi . Nhưng nụ cười anh khi đang tay đón tôi thì rất tươi. Giọng anh rất ấm. Ngồi bên bờ sông Potomac chiều thu. Lạnh và buồn êm đềm. Tôi thấy thương anh nhiều quá đổi . Sau năm 75 , cuộc đời anh là những tháng ngày gian khó. Sau năm 75 , cuộc đời tôi tan tác thê lương.

Xa quê hương , gặp nhau trên vùng đất lạ còn chút thương yêu này chúng tôi

đã đổi trao nhau. Anh cảm thương cuộc đời tôi đầy bi lụy . Tôi tôn trọng anh, tôn trọng nỗi buồn của anh. Chỉ có vậy thôi. Chúng tôi gặp nhau :Muộn màng nhưng hạnh phúc. Cảm ơn Vietsingle. Cảm ơn mục Tìm bạn bốn phương . Cảm ơn cuộc đời chưa đưa chúng tôi vào ngõ cụt. Cảm ơn anh tình nguyện làm bóng mát cho tôi nương tựa đến cuối đời. Dù "tha phương cầu thực" nhưng vẫn còn trong anh , trong tôi :sắc cờ , màu da, lý tưởng và còn cả tình người.

Nguồn: Chim viết. free

Được bạn: Ct.ly đưa lên

vào ngày: 3 tháng 12 năm 2004